Апеляційний суд м. Києва
через **Шевченківський районний суд м. Києва**

Скаржник (Апелянт, Позивач):	**Відповідач:**	**Треті особи:**
Фізична особа - громадянин України **О**	**Публічне акціонерне товариство «Всеукраїнський Акціонерний Банк»**	Фізична особа – громадянин України **І**
Паспорт серії , виданий Ідентифікаційний номер: Зареєстроване місце проживання: Тел.:	Адреса місцезнаходження: 04119, м.Київ, вул. Дегтярівська, 27 Т. Код ЄДРПОУ: 19017842, ***в особі* Уповноваженої особи Фонду гарантування вкладів фізичних осіб на здійснення ліквідації Публічного акціонерного товариства Всеукраїнський Акціонерний Банк» Славкіної Марини Анатоліївни** Адреса для пошти: 02096, м. Київ, вул. Харківське шосе, 49.Тел.: (044)49006 00.	Паспорт серії № Ідентифікаційний номер: Зареєстроване місце проживання: Тел.: невідомий.
Поштова адреса (адреса для отримання кореспонденції від Суду): *03186, м. Київ, вул. Авіаконструктора Антонова, буд. 4.* *Адвокатське бюро «ФОКС «Марини Миклуш»/для Дашкевича О. Є.*		**Фонд гарантування вкладів фізичних осіб** Код ЄДРПОУ: 21708016. Адреса місцезнаходженя: 01032, м. Київ, бульвар Т. Шевченка, 33-Б. Тел.: 0-800-30-40-10; 0-800-50-34-35; 0-800-30-81-08.
Представник Позивача (Апелянта, Скаржника):		
Керуючий Адвокатського бюро «ФОКС» Марини Миклуш» **Адвокат Миклуш Марина Ігорівна** Свідоцтво про право на заняття адвокатською діяльністю серія ЛВ№000187, видане Радою адвокатів Львівської області 25.02.2015 р. Адреса: 03186, м. Київ, вул.Авіаконструктора Антонова, буд. 4. Код ЄДРПОУ: 39907282. Тел.:		
Поштова адреса (адреса для отримання кореспонденції від Суду): *03186, м. Київ, вул. Авіаконструктора Антонова, буд. 4.* *Адвокатське бюро «ФОКС «Марини Миклуш»/для Миклуш М. І.*		

Дата ухвалення Судом першої інстанції оскаржуваного рішення (проголошено лише вступну та резолютивну частини рішення):	**Дата отримання представником Апелянта належно оформленої копії повного тексту оскаржуваного рішення:**	**Строк на апеляційне оскарження (згідно вимог частини 1 статті 294 Цивільного процесуального кодексу України та положень Постанови Пленуму ВСУ від 20.01.2009 року)**	**Останній день строку на апеляційне оскарження (згідно вимог статей 69 та 70 Цивільного процесуального кодексу, частини 5 статті 25 Цивільного кодексу України та статей)**
03.11.2015 року	**13.11.2015 року**	**10 днів** з наступного дня, після дати проголошення або отримання належно оформленого повного тексту рішення	**23.11.2015 року**

АПЕЛЯЦІЙНА СКАРГА

на рішення Шевченківського районного суду м. Києва від 03 листопада 2015 року у справі №761/22801/15-ц

03 листопада 2015 року суддею Шевченківського районного суду м. Києва Осауловим А. А. проголошено вступну та резолютивну частини рішення у справі №761/22801/15-ц за позовом О до ПАТ «Всеукраїнський Акціонерний Банк», в особі Уповноваженої особи Фонду гарантування вкладів фізичних осіб на здійснення ліквідації Публічного акціонерного товариства «Всеукраїнський Акціонерний Банк» Славкіної М. А., треті особи – І та Фонд гарантування вкладів фізичних осіб, про визнання припиненими правовідносин за кредитним договором.

При цьому, після проголошення вступної та резолютивної частин оскаржуваного рішення, судом було зазначено, що з повним текстом рішення сторони зможуть ознайомитись 06.11.2015 р.

В зв'язку із зазначеним, 06.11.2015 р. представник О. звернувся до суду першої інстанції з письмовим клопотанням про отримання належного оформленого повного тексту рішення (*копія знаходиться в матеріалах справи*).

Проте, представнику не було надано такий текст рішення, посилаючи на те, що повний текст оскаржуваного рішення не підготовлено, та не повідомлено дату, коли представник зможе ознайомитись із повним текстом рішення суду.

Зважаючи на зазначене, в подальшому, представник О. , на підставі раніше поданого письмового клопотання, неодноразово усно звертався до суду першої інстанції для отримання належно оформленого повного тексту рішення.

Однак, вказане рішення не було надано представнику, з посиланням на те, що повний текст рішення не підготовлено.

Враховуючи вищевикладене та з метою уникнення можливих непорозумінь, 13.11.2015р. представник О. повторно звернувся до суду першої інстанції з письмовим клопотанням про отримання належно оформленого повного тексту оскаржуваного рішення, після чого йому було надано такий текст рішення.

Враховуючи те, що при ухваленні вказаного рішення, судом першої інстанції неповно з'ясовано обставини, що мають значення для справи, порушено норми матеріального та процесуального права, зроблено висновки, які не відповідають обставинам справи, а також не доведено обставини, що мають значення для справи, які суд вважав встановленими, С звертається до суду апеляційної інстанції з вимогами скасувати рішення суду першої інстанції та ухвалити нове рішення про задоволення позовних вимог О

З метою забезпечення читабельності документу, при викладені обставин справи та наданні нормативного обґрунтування застосовано наступні терміни:

Позивач – Апелянт по справі, О (індивідуальний податковий номер:);

Банк – Відповідач по справі, Відкрите акціонерне товариство (після зміни організаційно – правової форми – Публічне акціонерне товариство) «ВіЕйБі Банк» (код ЄДРПОУ: 19017842);

Кредитний договір – кредитний договір за № 32/21, укладений 12.06.2007 р. між **Позичальником** та **Банком**, в особі начальника відділення № 21 Першої Київської філії Відкритого Акціонерного товариства «Всеукраїнський Акціонерний Банк» (код ЄДРПОУ:24075497) Шатіло І. С.;

Рішення від 26.03.2010 р. – рішення Подільського районного суду м. Києва від 26 березня 2010 року у справі №2-2387/10 про стягнення в повному обсязі (в цілому) заборгованості з **Позивача** на користь **Відповідача** за **Кредитним договором**;

Суд першої інстанції – суддя Шевченківського районного суду м. Києва Осаулов А. А.;

Рішення від 03.11.2015 р. – рішення Шевченківського районного суду м. Києва від 03 листопада 2015 року у справі № 761/22801/15-ц за позовом **Позичальника** до **Банку**, в особі Фонду гарантування вкладів фізичних осіб, треті особи – Фонд гарантування вкладів фізичних осіб та І. , про визнання припиненими правовідносин за **Кредитним договором;**

Конституція України - Конституція України, затверджена Законом України від 28.06.1996 р. за №254к/96-ВР, із змінами та доповненнями;

ЦК України - Цивільний кодекс України, затверджений законом України від 16.01.2003 р. за №435- IV;

ЦПК України - Цивільний процесуальний кодекс України, затверджений Законом України від 18.03.2004 р. за № 1618-IV;

Закон про захист прав споживачів - Закон України «Про захист справ споживачів» від 12.05.1991 за № **1023-XII** (в редакції від 13.01.2006 року, станом на момент укладення **Кредитного договору**);

Правила надання банками України інформації споживачу про умови кредитування - Правила надання банками України інформації споживачу про умови кредитування, затверджені Постановою Правління Національного банку України від 10.05.2007 р. за № 168;

Постанова Пленуму ВСУ за № 14 - Постанова Пленуму Верховного Суду України «Про судове рішення у цивільних справах» від 18.12.2009 р. за № 14;

Постанова Пленуму ВССУ за № 5 - Постанова Пленуму Вищого Спеціалізованого Суду України від 30.03.2012 року за № 5 «Про практику застосування судами законодавства при вирішенні спорів, що виникають із кредитних правовідносин».

Нормативне обґрунтування підстав для скасування Рішення суду першої інстанції від .11.2015 р. та підстав для задоволення позовних вимог

І. Судом першої інстанції абсолютно неправильно і неповно з'ясовано обставини справи, і зазначено те, чого ніколи не відбувалось і не підтверджується жодними доказами, а саме - у **Рішенні суду першої інстанції від 03.11.2015 р.** (сторінка 1 останній абзац і сторінка 2 абзац 1) зазначено наступне:

«Між тим, при зверненні до банку із заявою про видачу довідки про відсутність заборгованості за кредитом з'ясувалось, що банк продовжує нараховувати суми боргу позивачу. В той же час, у зв'язку з тим, що банк, пред'являючи позов до позивача в 2010 році, змінив строк виконання основного зобов'язання, а відтак втратив право на нарахування відсотків за користування кредитом, а з врахуванням вимог ст. 599 ЦК України кредитний договір є припиненим, що підтверджується його умовами наявною судовою практикою. Таким чином, сторона позивача вважає правовідносини за цим договором припиненими, а оскільки вказані обставини не визнаються банком, тому позивач звернувся за захистом свого порушеного права до суду із цим позовом.

В судовому засіданні представники позивача позовні вимоги підтримали, просили їх задовольнити з викладених у позові підстав, зважаючи на те, що банк, скориставшись своїм правом звернення до суду із позовом про стягнення заборгованості в 2010 році, припинило дію кредитного договору згідно на п. 5.2 його умов. Такими діями відповідач визнав, що він лише один раз може стягнути з позивача заборгованість по кредиту в сумі основного боргу та відсотків. Власне його діями було змінено термін дії кредитного договору, а відтак його дію було припинено. При цьому, жодних нових договорів чи змін до договору кредиту між сторонами укладено не було.».

При цьому, **Судом першої інстанції** зроблено висновок про те, що, незважаючи на виконання **Позивачем Рішення від 26.03.2010 р.** (повернення основного боргу в повному обсязі і сплата всіх відсотків і штрафних санкцій), **Відповідач**, згідно графіку до додаткового договору може продовжувати нарахування заборгованості по сплаті основного боргу і процентів в доларах США, що начеб то не оспорюється сторонами в судовому засіданні (сторінка 3 абзац 8 **Рішення від 03.11.2015 р**оку).

Однак, це є повною нісенітницею, оскільки, по-перше, при зверненні **Позивача** до **Банку** із заявою від 10.06.2015 року про надання довідки про відсутність заборгованості нічого не «з'ясувалось», оскільки **Банк** взагалі нічого не відповів і не заявив жодних претензій. По-друге, **Позивач** ніколи не заявляв, що **Банк** втратив право на нарахування відсотків, тому що змінив строк виконання основного зобов'язання і ніколи не заявляв, що саме на підставі цього і на підставі звернення **Банку** до суду у 2010 році **Кредитний договір** є припиненим. По-третє, **Позивач** ніколи не заявляв, що **Банк** може лише один раз стягнути відсотки. Крім того, **Позивач** не погодився з жодними запереченнями **Відповідача**.

Навпаки, **Позивач** у позовній заяві та в усних і письмових поясненнях заявляв зовсім інше, а саме, наступне.

1. Відповідно до роз'яснень, наданих Конституційним Судом України в рішенні від 10 листопада 2011 року по справі № 1-26/2011, кредит, наданий за **Кредитним договором Позивачу**, є споживчим кредитом, оскільки він наданий для придбання **Позивачем** певного товару для власних потреб (транспортного засобу), і тому до відносин за **Кредитним договором** також застосовуються вимоги законодавства України про захист прав споживачів..

2. Положеннями частини 2 пункту 5.2. **Кредитного договору** застосовано поняття «кредитування».

При цьому, відповідно до положень статей 19 і 20 **Закону про захист справ споживачів** та пункту 2.1. **Правил надання банками України інформації споживачу про умови кредитування,** кредитодавець (**Відповідач**) зобов'язаний був надати **Позивачу** чітке, зрозуміле і однозначне розуміння поняття «кредитування» та його умов, оскільки підприємницька практика, відповідно до якої споживачу не надається або надається у нечіткий, незрозумілий або двозначний спосіб інформація, яка йому необхідна для здійснення свідомого вибору, - є такою, що вводить в оману та заборонена.

Однак, **Кредитним договором** не було надано тлумачення поняття «кредитування».

В свою чергу, у положеннях частини 2 статті 11 **Закону про захист прав споживачів** поняття «кредитування» застосовано у фразах «форми кредитування» та «схеми кредитування», а в положеннях пункту 2.1. **Правил надання банками України інформації споживачу про умови кредитування**, під умовами кредитування розуміються всі істотні умови правочину щодо надання

кредиту (тобто - **Кредитного договору**), а саме, - сума, схема і форма кредиту, строки його надання і повернення, розмір процентів і порядок їх сплати, а також всі інші фінансові зобов'язання споживача (**Позивача**) та права кредитодавця (**Відповідача**).

Враховуючи вищевикладене, **Позивач** визначив поняття «кредитування» як всі умови і вимоги **Кредитного договору** та всі права і обов'язки (у тому числі, - за істотними умовами) сторін цього **Кредитного договору.**

В свою чергу, відповідно до положень пункту 9 статті 15 **Закону про захист справ споживачів**, необхідно виходити з припущення того, що у споживача (**Позивача**) немає спеціальних знань про властивості та характеристики продукції, яку він придбаває.

При цьому, відповідно до положень статей 15, 21, 22 і 23 **Закону про захист прав споживачів**, ненадання повної інформації про послугу, в зв'язку з чим споживач неправильно зрозумів положення договору, є порушенням прав споживача (**Позивача**), відповідальність за яку несе лише продавець послуги (**Відповідач**).

3. Позивачем було заявлено про те, що **Банк** (**Відповідач**) має право, відповідно до умов пунктів 2.7.1. і 5.2. **Кредитного договору** та статті 1050 **ЦК України**, звернутися до **Позивача** з вимогою дострокового виконання боргових зобов'язань в цілому або у визначеній частині.

4. Позивачем було зазначено про те, що положеннями пункту 5.2. **Кредитного договору** встановлено причинно-наслідковий зв'язок, за яким факт звернення **Відповідача** з вимогою про дострокове повернення кредитних коштів (тіла кредиту) та сплату процентів за їх користування, внаслідок неналежного виконання **Позивачем** умов цього договору, означає припинення «кредитування» за **Кредитним договором.**

При цьому, положеннями пункту 5.2. **Кредитного договору** визначено можливість припинення «кредитування» лише після певної обставини – «порушення **Позивачем** будь-яких зобов'язань за договором, у тому числі, встановлених пунктами 3.3. і 5.1. цього договору, зокрема по поверненню кредитних коштів, сплаті відсотків і можливих штрафних санкцій». В свою чергу, зазначена обставина може відбуватися лише після видачі **Відповідачем** кредиту зі встановленням обов'язку **Позивача** по сплаті процентів (оскільки, якщо нічого не видано і нічого не потрібно сплачувати, то немає зобов'язань по поверненню та сплаті, і не може бути порушення таких зобов'язань).

Тобто, це означає, що в розумінні **Позивача** і **Відповідача**, процес «кредитування» починає діяти після видачі кредиту, оскільки, пов'язаний не лише з його видачею, а і з поверненням кредиту, сплатою процентів та можливих штрафних санкцій **Позивачем**, і може бути припинений лише у разі порушення вищевказаних зобов'язань **Позивача** за **Кредитним договором**, що підтверджується вимогою **Відповідача** про дострокове повернення кредиту, сплату всіх можливих процентів та штрафних санкцій.

У зв'язку з вищевикладеним та тим, що **Кредитним договором** окремо не визначено терміну «кредитування», а також враховуючи відповідне застосування терміну «кредитування» у фразах «форми кредитування» та «схеми кредитування» законодавцем у положеннях частини 2 статті 11 **Закону про захист прав споживачів** та визначення «кредитування» в якості всіх умов кредитного договору у положеннях пункту 2.1. **Правил надання банками України інформації споживачу про умови кредитування**, **Позивач** визначив термін «кредитування», як всі умови і вимоги **Кредитного договору** та всі права і обов'язки (у тому числі, - за істотними умовами) сторін цього **Кредитного договору**, а припинення «кредитування», - як припинення всіх умов і вимог **Кредитного договору** та припинення всіх прав і обов'язків сторін **Кредитного договору** в порядку, встановленому його умовами.

Зазначену позицію **Позивача** визнав і підтримав представник **Відповідача** у судовому засіданні, яке відбулось 26 жовтня 2015 року по даній справі № 761/22801/15-ц (зафіксовано технічним записом).

Також, зазначена позиція **Позивача** і **Відповідача** заявлена в положеннях пункту 17 **Постанови Пленуму ВССУ за № 5**, згідно яких, зобов'язання за кредитним договором припиняються з підстав, передбачених договором (частина перша статті 598 **ЦК України**).

При цьому, зазначена умова **Кредитного договору** є унікальною для кредитних договорів і ніколи не досліджувалася в судовій практиці України, оскільки в даному випадку, положеннями пункту 5.2. **Кредитного договору** встановлено особливий порядок повернення процентів і тіла кредиту, застосування якого зумовлює також припинення «кредитування» (всіх зобов'язань за таким договором).

Зазвичай, суди досліджували і робили висновки про можливість чи неможливість припинення дії правовідносин за кредитним договором та самого кредитного договору лише у зв'язку з фактом

звернення банку до суду з вимогою про дострокове стягнення заборгованості або з фактом сплати такої заборгованості.

Однак, жодного разу судами не досліджувався факт можливості припинення дії правовідносин за кредитним договором та самого кредитного договору у відповідності до вимог частини 1 статті 598 **ЦК України** та на підставі положень самого договору, саме відповідно до яких, припинення договору та правовідносин за договором пов'язано з фактом звернення банку до суду з вимогою про дострокове стягнення заборгованості, а в даному випадку положеннями п. 5.2 договору взагалі було б-яке звернення про достроке стягнення – припинення

Тому, застосування будь-якої судової практики, яка враховує лише факт звернення банку до суду з вимогою про дострокове стягнення кредиту, без врахування умов кредитного договору, які можуть передбачати в цьому випадку припинення кредитних правовідносин, є неправильним, необґрунтованим та таким, що суперечить вимогам законодавства України.

5. 13 січня 2010 року **Відповідач** використав своє право і застосував положення пунктів 2.7.1. і 5.2. **Кредитного договору** та статті 1050 **ЦК України**, а саме, - звернувся до Подільського районного суду м. Києва в іншій справі № 2-2387/10 з вимогою про дострокове стягнення з **Позичальника** заборгованості за **Кредитним договором** в цілому, а саме – всього тіла кредиту та всіх процентів і штрафних санкцій за весь час дії **Кредитного договору**, розрахованих у гривнях.

Таким чином, враховуючи вищевикладене та положення пункту 5.2. **Кредитного договору, Відповідачем** було ініційовано припинення «кредитування», - тобто, припинення правовідносин **Позивача і Відповідача** за всіма умовами **Кредитного договору.** Саме це і було вимогою Позивача при укладенні

6. У судовому засіданні, яке відбулось 26 жовтня 2015 року по даній справі № 761/22801/15-ц, представником **Відповідача** було визнано наступне (зафіксовано технічним записом):

- зі зверненням **Відповідача** до суду в 2010 році у справі № 2-2387/10 (яка розглядалась Подільським районним судом м. Києва) припинилось «кредитування» за **Кредитним договором;**
- з припиненням «кредитування» за **Кредитним договором** припинилось нарахування процентів і штрафних санкцій, а також припинились обов'язки щодо повернення кредиту згідно графіку, встановленому цим договором, а відносини сторін перейшли в площину відповідальності за порушення умов договору і виконання судового рішення;
- позовні вимоги **Відповідача** в іншій справі № 2-2387/10 (яка розглядалась Подільським районним судом м. Києва між тими ж самими сторонами) містили вимоги щодо дострокового виконання всіх боргових зобов'язань **Позивача** за **Кредитним договором** в цілому;
- **Відповідач** у справі № 2-2387/10 (яка розглядалась Подільським районним судом м. Києва між тими ж самими сторонами) не мав жодних інших вимог та претензій до **Позивача** за **Кредитним договором;**
- **Відповідач** під час розгляду іншої справи № 2-2387/10 (яка розглядалась Подільським районним судом м. Києва між тими ж самими сторонами) розумів всі ризики припинення «кредитування» і стягнення судом заборгованості за **Кредитним договором** в гривнях та можливе коливання курсу валют.

Позивачем було також заявлено, що на підставі положень пункту 5.2. **Кредитного договору** з урахуванням вимог частини 2 статті 11 **Закону про захист прав споживачів** та пункту 2.1. **Правил надання банками України інформації споживачу про умови кредитування,** зі зверненням **Відповідача** до суду в 2010 році у справі № 2-2387/10 (яка розглядалась Подільським районним судом м. Києва) припинилось «кредитування» за **Кредитним договором**, тобто – припинилось нарахування процентів і штрафних санкцій, а також припинились обов'язки щодо повернення кредиту згідно графіку, встановленому цим договором, а відносини сторін перейшли в площину відповідальності за порушення умов договору і виконання судового рішення, що означає припинення всіх правовідносин за **Кредитним договором.**

7. 26 березня 2010 року Подільським районним судом м. Києва під час розгляду іншої справи №2-2387/10 ухвалено рішення про задоволення вимог **Відповідача** у повному обсязі та достроково стягнуто з **Позивача** на користь **Відповідача** усю заборгованість (в цілому все тіло кредиту, всі відсотки і всі штрафні санкції) за **Кредитним договором (Рішення від 26.03.2010 р.**; а. с. 19 – 20).

В свою чергу, необхідно розуміти, що повернення кредиту згідно графіку, нарахування процентів та штрафних санкцій однозначно припинилось за **Кредитним договором** в зв'язку із застосуванням положень пункту 5.2. цього договору.

Але, крім того, повернення кредиту згідно графіку, нарахування процентів та штрафних санкцій в даному випадку припиняється і в силу закону, відповідно до якого (згідно роз'яснень у положеннях

абзацу 2 пункту 17 **Постанови Пленуму ВССУ № 5**), наявність судового рішення про задоволення вимог кредитора надає кредитору право лише на отримання сум, передбачених частиною другою статті 625 **ЦК України**, і не надає права на нарахування і отримання відсотків за **Кредитним договором** (нарахування і отримання яких можливо лише у разі стягнення коштів за виконавчим написом нотаріуса, згідно положень абзацу 3 пункту 17 **Постанови Пленуму ВССУ № 5**).

При цьому, вважаємо за необхідне звернути увагу на те, що право **Відповідача** на стягнення коштів, як це встановлено положеннями частини 2 статті 625 **ЦК України**, не пов'язано із дією **Кредитного договору** та будь-якою зміною правовідносин за **Кредитним договором** (в тому числі, - з їх припиненням), оскільки положеннями вказаної статті врегульовано питання виконання грошового зобов'язання, яке, в даному випадку, після ухвалення **Рішення від 26.03.2010 р**, - перейшло в площину його виконання.

Аналогічну правову позицію підтримано Вищим спеціалізованим судом України з розгляду цивільних і кримінальних справ також в ухвалах від 16 вересня 2015 року у справі № 6 – 13169св15 (реєстраційний №: 50943888; а. с.) та у справі № 6 – 18596св15 (реєстраційний № рішення: 50527686).

8. Відповідно до положень пункту 17 **Постанови Пленуму ВССУ за № 5**, зобов'язання за кредитним договором припиняються з підстав, передбачених договором або законом (частина перша статті 598 **ЦК України**, - зокрема, з підстав, зазначених у статтях 599 - 601, 604 - 609 **ЦК України**), і лише наявність судового рішення про задоволення вимог кредитора, яке не виконано боржником, не припиняє правовідносин сторін кредитного договору, не звільняє останнього від відповідальності за невиконання грошового зобов'язання та не позбавляє кредитора права на отримання сум, передбачених частиною другою статті 625 **ЦК України**, оскільки зобов'язання залишається невиконаним належним чином відповідно до вимог статей 526, 599 **ЦК України**.

Однак, 29 та 30 жовтня 2013 року **Позивач**, на виконання вищевказаного **Рішення від 26.03.2010 року**, сплатив на користь **Відповідача** усе тіло кредиту, достроково стягнуте за цим рішенням, та частину процентів. Окрім цього, на початку 2015 року **Позивачем** сплачено на користь **Відповідача** весь залишок заборгованості по процентам і штрафним санкціям.

Факт сплати всієї заборгованості за **Рішенням від 26.03.2010 р.** підтверджено та визнано **Відповідачем** у судовому засіданні, яке відбулось 26 жовтня 2015 року по даній справі №761/22801/15-ц (зафіксовано технічним записом), і тому не потребує доказування, згідно положень статті 61 **ЦПК України.**

Даний факт також свідчить про те, що всі зобов'язання **Позивача** за **Кредитним договором** припинились, оскільки ним достроково було повернуто всю суму кредиту та сплачені всі проценти і штрафні санкції.

9. При цьому, відповідно до положень частини 8 статті 11 **Закону про захист прав споживачів**, у разі дострокового повернення кредиту, кредитодавець зобов'язаний здійснити відповідне коригування кредитних зобов'язань споживача у бік їх зменшення.

Тобто, у разі повної та дострокової сплати **Позивачем** всієї заборгованості за **Кредитним договором** (зокрема, всього тіла кредиту та всіх процентів і штрафних санкцій), **Відповідач** зобов'язаний був визначити, що зобов'язання **Позивача** за **Кредитним договором** відсутні, або, у разі неповної сплати боргу, скорегувати кредитні зобов'язання **Позивача** та визначити для нього новий графік погашення заборгованості за **Кредитним договором**.

Однак, станом на момент розгляду цієї справи № 761/22801/15-ц у 2015 році **Відповідачем** не пред'явлено **Позивачу** жодних інших вимог і не заявлено жодної заборгованості за **Кредитним договором** і графіку її погашення, зокрема, шляхом звернення до суду для ухвалення відповідного рішення суду.

Більш того, **Відповідач** і не має права вимагати сплати будь-якої заборгованості за **Кредитним договором**, оскільки положеннями частини 11 статті 11 **Закону про захист прав споживачів** встановлено заборону, за якою кредитодавцю забороняється вимагати повернення споживчого кредиту, строк давності якого минув (строк давності в даному випадку компілюється зі строком позовної давності, відповідно до правового висновку Верховного суду України, наданого у справі № 6-126 цс 13).

В свою чергу, з моменту припинення «кредитування», як і з моменту ухвалення судом **Рішення від 26.03.2010 р.** та сплати заборгованості за **Кредитним договором,** минув строк, який перевищує строк позовної давності для звернення до суду щодо стягнення процентів та штрафних санкцій.

Враховуючи відсутність будь-яких інших претензій **Відповідача** та відсутність будь-яких дій з його сторони щодо визначення скорегованої заборгованості та графіку її погашення, а також враховуючи факт припинення «кредитування» та ухвалення і виконання **Позивачем Рішення від**

26.03.2010 р. в повному обсязі, вважаємо, що відповідні зобов'язання **Позивача** за **Кредитним договором** виконані в повному обсязі і припинились.

10. Крім того, у судовому засіданні, яке відбулось 26 жовтня 2015 року по даній справі №761/22801/15-ц, **Позивачем** було заявлено, а представником **Відповідача** було визнано (зафіксовано технічним записом) те, що **Відповідач** має право лише одного разу стягувати, а **Позивач** лише одного разу має сплачувати тіло кредиту та проценти за кредитом за певний період часу.

Зазначена позиція повністю відповідає вимогам статті 61 **Конституції** та роз'ясненням у пункті 9 **Постанови Пленуму ВССУ № 5**, відповідно до яких, ніхто не може бути двічі притягнений до юридичної відповідальності за одне й те саме правопорушення, тобто – **Відповідач** не може повторно вимагати сплати тіла кредиту та нараховувати проценти за кредитом за певний період часу, у разі, якщо їх вже було стягнуто судом, а може лише вимагати зміни порядків стягнення та реалізації свого права на стягнення.

11. Також, необхідно враховувати те, що будь-яка сума коштів, яка помилково сплачена внаслідок повторного виконання зобов'язання, вважається безпідставно (незаконно) набутим майном, яке відповідно до положень статті 1212 **ЦК України** підлягає поверненню її власнику, тобто – **Позивачу**.

Зазначена позиція є основою теорії права в частині визначення понять «безпідставно набутого майна», і підтверджується як судовою практикою, так і всім відомими науково-практичними коментарями: «Зобов'язання з набуття, збереження майна без достатньої правової підстави (Берестова І.Е., Автореф. дис. канд. юридичних наук: 12.00.03 / Нац. ун-т внутр. справ. - Х., 2004. - 20 с.), Науково-практичний коментар до Цивільного кодексу України (ТОМ 2, 2011р.), Цивільне право України (Р. О. Стефанчук, Навчальний посібник, Київ, Прецедент, 2005)

12. Додатково, вважаємо за необхідне навести судову практику, за якою припинення дії кредитного договору також пов'язано із ухваленням рішення суду про дострокове стягнення заборгованості за кредитним договором.

Зокрема, Вищим спеціалізованим судом України з розгляду цивільних і кримінальних справ в ухвалі від 21 січня 2015 року у справі № 6-42315св14 наведено висновок, згідно якого *нарахування процентів за користування кредитними коштами, комісійних, неустойки поза строком дії кредитного договору не передбачено* (а.с. 28 – 31).

Це також підтверджується висновками, наведеними в ухвалі Вищого спеціалізованого суду України з розгляду цивільних і кримінальних справ від 01 жовтня 2014 року у справі №6-28531св14 (а.с. 25 – 27), згідно яких, у випадку звернення кредитора до суду для дострокового стягнення кредиту, змінюється термін виконання зобов'язань за кредитним договором, зокрема, в судовому рішенні зазначено:

«У той же час, відповідно до п. 4.2.4 кредитного договору від 05 вересня 2008 року у разі несплати позичальником чергового платежу у строки, встановлені п. 3.3.3 цього договору, банк вправі вимагати від позичальника дострокового виконання зобов'язань щодо повернення кредиту, сплати відсотків та інших платежів.

У зв'язку із допущеною заборгованістю зі сплати чергових платежів та звернення ОСОБА_4 із позовом до банку про визнання недійсним договору поруки, позивач у 2011 році скористався своїм правом на пред'явлення вимог до позичальника про дострокове виконання зобов'язань за кредитним договором. Наслідком такого звернення стало ухвалення 23 травня 2011 року Деснянським районним судом м. Києва рішення, яким у солідарному порядку з ОСОБА_3 та ОСОБА_4 на користь ПАТ «КБ «НАДРА» стягнуто 131 133,65 доларів США, що еквівалентно 1 044 282 грн. 78 коп., заборгованості за кредитним договором від 05 вересня 2008 року № 349/РП/39/20080840. При цьому, як на підставу для задоволення позову суд послався на п. 4.2.4 договору про дострокове виконання зобов'язання за цим договором.

Таке свідчить про те, що термін виконання зобов'язання за цим договором банком було змінено і цей термін необхідно визнати таким, що настав з моменту звернення банку до суду з таким позовом.

Таким чином, з моменту набрання рішенням Деснянського районного суду м. Києва від 23 травня 2011 року законної сили, право банку на отримання процентів за кредитним договором припинилось».

Тобто, відповідно до цієї практики, факт ухвалення **Рішення від 26.03.2010 року** про дострокове стягнення з **Позивача** на користь **Відповідача** кредиту та відсотків в повному обсязі за **Кредитним договором** свідчить про зміну терміну виконання зобов'язань за цим договором.

Ідентичної позиції дотримується Вищий спеціалізований суд України в ухвалі від 21 січня 2015 року у справі № 6-42315св14 (а.с. 28 – 31), - *«оскільки ухвалено судове рішення про стягнення*

заборгованості за кредитним договором, то нарахування процентів за користування кредитни коштами, комісійних, неустойки поза строком дії кредитного договору не передбачено.»

Більш того, після ухвалення **Рішення від 26.03.2010 року** про дострокове стягнення кредит відносини між **Позивачем** і **Відповідачем** вже не регулюються **Кредитним договором**, а перейшли іншу площину - площину виконання судового рішення. Ідентичної позиції дотримується Верховні Суд України в своїй ухвалі від 25 квітня 2007 року у справі за № 6-12873кс05 (а.с. 104 - 105), а сам судом зазначено, що:

рішення ВСУ і кредитні у 2007 році

«Так, відповідно до договорів позики правові відносини сторін виникли у квітні та вересні 19 року, спір сторін щодо цих договорів вирішено в 1997 році – рішення Малиновського районного су м. Одеси від 5 березня 1997 року. З моменту ухвалення вказаного рішення, яким вирішено спір стор щодо боргових зобов'язань ОСОБА_2, правовідносини сторін перейшли в іншу площину – площи виконання судового рішення. Ці правовідносини врегульовані спеціальним законом – Законом Україн «Про виконавче провадження». З підстав статті 374 ЦПК України (1963 року) позов ОСОБА_1 п стягнення боргу вже розглянутий судом, про що свідчить рішення суду від 5 березня 1997 року, процесуальний закон не допускає повторного розгляду справи за тих же підстав, про той же предме і між тими ж сторонами (п. 3 ст. 227 ЦПК України 1963р., п. 2 ст. 205 ЦПК України 2004 року).»

Ідентичної позиції дотримується Вищий спеціалізований суд України з розгляду цивільних кримінальних справ в своїх ухвалах від 01 жовтня 2014 року у справі № 6-28531св14 (а.с. 25 – 27), в 10 грудня 2014 року у справі № 6-35797св14 (а.с. 94 – 99), від 14 січня 2015 року у справі № 41128св14 (а.с. 100 – 103) та від 21 січня 2015 року у справі №6-42315св14 (а.с. 28 - 31).

Зокрема, Вищим спеціалізованим судом України з розгляду цивільних і кримінальних справ ухвалі від 21 січня 2015 року у справі № 6-42315св14 наведено наступні висновки:

«Рішенням Южноукраїнського міського суду Миколаївської області від 19 жовтня 2010 рок що набрало законної сили, на користь банку достроково стягнуто з позичальника ОСОБА_3 т поручителя ОСОБА_6 заборгованість за указаним кредитним договором, яка утворилась станом н 10 серпня 2009 року у розмірі 120 855 грн. 41 коп., яке станом на 7 квітня 2014 року не виконан знаходиться на стадії примусового виконання.

Апеляційний суд у порушення ст. ст. 212-214, 316 ЦПК України вказане не врахував, т вирішуючи спір, виходив із розрахунку заборгованості по кредитному договору станом на 7 квітн 2014 року, згідно якого нараховано 99 860 грн. 48 коп. по кредиту: 15 409 грн. 15 коп. по відсотках з користування кредитними коштами; 428 467 грн. 41 коп. по пені у межах річного строку.

Таким чином, апеляційний суд вважав, що банк має право також на стягнення з боржник відсотків за користування кредитом та пені після рішення суду, яким достроково вже стягнуто вес кредит.

Тобто, апеляційний суд не звернув увагу на те, що мало місце дострокове стягнення всі кредитної заборгованості, а, відтак, строк договору закінчився, а між сторонами існують лиш невиконані зобов'язальні правовідносини».

II. На підставі вищевикладених, абсолютно неправильно та неповністю з'ясованих судо обставин, **Судом першої інстанції** зроблено висновок про те, що термін правовідносин за **Кредитни договором** не припинився, оскільки 02.12.2008 р. (до застосування **Відповідачем** умов пункту 5.2 **Кредитного договору**) між сторонами було підписано Додаткову угоду, якою було продовжено стро дії **Кредитного договору** (сторінка 6 абзац 7 **Рішення від 03.11.2015 р.**, що оскаржується).

Однак, підписання сторонами будь-яких додаткових угод щодо встановлення нових строків д договору, до моменту застосування **Відповідачем** умов пункту 5.2. **Кредитного договору,** не вплива на наслідки застосування умов цього пункту, оскільки він визначає не строк дії договору, а сам фак припинення «кредитування» (правовідносин за **Кредитним договором**), що обґрунтовано нами вище.

III. На думку **Суду першої інстанції,** позовні вимоги не підлягають задоволенню, оскільки, запереченнях **Відповідачем** зазначено, що заборгованість **Позивача** за **Кредитним договором** становить суму у розмірі 295 727, 87 грн. (сторінка 2 абзац 2 та сторінка 6 абзац 7 **Рішення суд першої інстанції від 03.11.2015 р.).**

Зазначений висновок **Суду першої інстанції** свідчить про те, що судом неповно з'ясовано обставини, які мають значення для справ, а також порушено норми матеріального та процесуального права, в зв'язку із наступним.

Підтвердження відповідної суми заборгованості є пріоритетним у вирішенні наявності чи відсутності відповідної заборгованості, оскільки стосовно кожної із складових такої заборгованост

встановлено як загальну, так і спеціальну позовну давність, що підтверджено Верховним Судом України в постанові від 19.03.2014 р. у справі № 6-20цс14 та визначено самим **Судом першої інстанції** (сторінка абзаци 3 – 6 **Рішення суду першої інстанції від 03.11.2015 р.**).

Однак, **Відповідачем**, в порушення положень статей 57 – 60 **ЦПК України**, не надано жодного належного та допустимого доказу, що підтверджує таку заборгованість

Так, **Відповідачем** додано до своїх заперечень розрахунок заборгованості **Позивача** за **Кредитним договором** починаючи з 2007 року (з моменту укладення цього договору; а. с. 55 – 57).

Однак, у вказаному розрахунку **Відповідачем** не враховано інший розрахунок, який надавався ним раніше у справі №2-2387/10, за якою вже було ухвалено **Рішення 26.03.2010 року** (у тому числі, про стягнення всіх відсотків і про дострокове стягнення всього тіла кредиту) і яке на даний час виконано **Позичальником** в повному обсязі. Тобто, в розрахунку зазначені суми, які вже стягнуті раніше іншим судом.

При цьому, представник **Відповідача** визнала, що зазначений вище розрахунок, наданий у справі №761/22801/15-ц, є неналежним, оскільки містить вже стягнуті раніше судом тіло кредиту та відсотки та передбачає повторне дострокове стягнення з **Позивача** на користь **Відповідача** заборгованості за **Кредитним договором**, яка вже була встановлена в **Рішенні від 26.03.2010р.** та погашена **Позивачем**. Представник **Відповідача** визнала, що розрахунок неналежний, але не змогла пояснити причини неправильного складення розрахунку і не надала іншого розрахунку (зафіксовано технічним записом).

При цьому, нагадуємо, що представником **Відповідача** було визнано, що **Відповідач** вправі лише один раз достроково стягнути із **Позивача** тіло кредиту та відповідні проценти, що було реалізовано ним шляхом звернення до Подільського районного суду м. Києва і ухвалення цим судом рішення від 26.03.2010 р. у справі №2-2387/10 (**Рішення від 26.03.2010 р.**).

Таким чином, вищевказаний висновок **Суду першої інстанції** зроблено з неправильним і неповним з'ясуванням обставин справи на підставі неправильно складених розрахунків, факт невідповідності яких також було визнано представником **Відповідача**.

Шевченківським райсудом намагається створити новий прецедент в історії України, за яким банк може безліч разів стягувати одне і теж саме тіло кредиту.

IV. Суд першої інстанції вважає, що позовні вимоги **Позичальника** не підлягають задоволенню, оскільки **Позивачем** виконано **Рішення від 26.03.2010 р.** лише у 2013 році, тобто після того, як пройшло 3 роки після його винесення, внаслідок чого, на думку **Суду першої інстанції**, **Відповідач** має право на стягнення заборгованості із врахуванням того, що кредит був виданий в доларах США, курс якого за вказаний період динамічно змінювався в бік збільшення (сторінка 4 абзац 7 **Рішення інстанції від 03.11.2015 р.**).

Вказаний висновок свідчить не лише про його невідповідність обставинам справи, неповне з'ясування **Судом першої інстанції** обставин, що мають значення для правильного вирішення справи, порушення норм матеріального та процесуального права, але й про встановлення нерівності прав споживача по відношенню до кредитодавця (оскільки вся судова практика України не враховує ризики коливання курсів валют по відношенню до споживачів), та про повну його абсурдність, у зв'язку із тим, що представник **Відповідача** визнала у судовому засіданні, що відбулось 26.10.2015 р. (зафіксовано технічним записом), що, при зверненні до суду в 2010 році про стягнення боргу в гривнях, **Відповідач** повністю усвідомлював всі ризики коливання курсів валют, а також в зв'язку із наступним.

По – перше. Коливання курсу іноземної валюти жодним чином не надає права **Відповідачу** здійснювати повторно нарахування вже стягнутих сум заборгованості.

При цьому, варто зазначити, що жодними вимогами законодавства України не передбачено підстав для поновлення зобов'язальних відносин, виконаних належним чином, у зв'язку із зміною курсу валют.

В даному випадку, згідно положень статей 192 та 533 **ЦПК України** та положень пункту 14 **Постанови Пленуму ВСУ за № 14. Відповідач** не був позбавлений права вимагати стягнення відповідної заборгованості у іноземній валюті з еквівалентом у гривнях.

Проте, **Відповідач** наполягав та погодився із стягненням заборгованості саме у гривнях.

По – друге. **Рішенням від 26.03.2010 р.** встановлено заборгованість саме у гривнях, що не заперечувалось та не оскаржувалось **Відповідачем**.

По – третє. **Відповідачем** визнано, що після ухвалення **Рішення від 26.03.2010 р.** та його виконання **Позивачем**, **Відповідачем** не пред'явлено **Позивачу** жодних інших вимог, не виставлено нових рахунків, не запропоновано для підписання нових графіків, а також не ініційовано судовий розгляд та прийняття судового рішення про встановлення будь-якої іншої заборгованості **Позивача** перед **Відповідачем** за **Кредитним договором**, що додатково, враховуючи положення пунктів 5.1. та

5.2. **Кредитного договору** свідчить про припинення кредитування за цим договором та виконання **Позивачем** зобов'язань за цим договором у повному обсязі.

Зазначені обставини, в порушення вимог статей 1, 11, частини 4 статті 10, статей 58, 61, частини 2 статті 160 та статей 212 – 215 **ЦПК України** та положень пунктів 2, 3, 6 та 8 -13 **Постанови Пленуму ВСУ за № 14**, не досліджено **Судом першої інстанції**, внаслідок чого не застосовано, тобто, можливо вважати, що неправильно застосовано положення статей 192, 533, 598 та 599 **ЦК України**.

V. Суд першої інстанції, посилаючись на положення пунктів 5.1 та 5.2 **Кредитного договору**, вважає, що вимоги **Позивача** не підлягають задоволенню, оскільки поняття «припинення правовідносин» і «припинення кредитного договору» є відмінними одне від одного та їх ототожнення є не допустимим (сторінка 4 абзаци 4 – 6 **Рішення суду першої інстанції від 03.11.2015 р.**).

В даному випадку, **Суд першої інстанції** взагалі заплутав сам себе та зробив незрозумілий висновок, який суперечить нормам матеріального права.

Так, судом не враховано те, що у спірних правовідносинах відбулось як припинення дії **Кредитного договору**, так і припинення відповідних зобов'язальних правовідносин за **Кредитним договором**.

Зокрема, строк дії **Кредитного договору** визначено, як конкретною датою (додаткова угода від 02.12.2008 р.), так і відповідною подією (повернення кредиту, сплата процентів та всіх можливих санкцій, як це визначено положеннями пункту 5.1 **Кредитного договору**).

В даному випадку, повернення кредиту, сплата процентів та штрафних санкцій **Позивачем** відбулось в повному обсязі (визнано та не оспорюється **Відповідачем**). Тобто, в будь-якому випадку зобов'язання за **Кредитним договором**, в частині повернення кредиту, згідно положень статей 598 та 599 **ЦК України**, - припинились.

Окрім цього, як обгрунтовано раніше, положеннями пункту 5.2. **Кредитного договору** визначено підстави припинення «кредитування» за цим договором – ініціювання дострокового стягнення заборгованості за договором, що було здійснено **Відповідачем** в 2010 році, з наступним ухваленням **Рішення від 26.03.2010 р.**

Зважаючи на зазначене та враховуючи те, що «кредитування» визначає всі істотні умови договору, звернення **Відповідача** з вимогою до **Позивача** про дострокове стягнення заборгованості за **Кредитним договором**, зумовило припинення дії всіх істотних умов цього договору, та, як наслідок, - припинення дії усього **Кредитного договору**.

В свою чергу, **Судом першої інстанції**, в порушення вимог статей 1, 11, частини 4 статті 10, статей 58, 61, частини 2 статті 160 та статей 212 – 215 **ЦПК України** та положень пунктів 2, 3, 6 та 8 - 13 **Постанови Пленуму ВСУ за № 14**, не дослідив повно, об'єктивно та всебічно наведені обставини справи, що зумовило зазначення в рішенні висновків, які не відповідають дійсним обставинам справи та неправильне вирішення позовних вимог, а також незастосування та неправильне застосування вимог матеріального права.

VI. Суд першої інстанції вважає, що вимоги **Позивача** не підлягають задоволенню, посилаючись на постанову Верховного Суду України від 23.09.2015 р. у справі № 6 – 1206цс15 (сторінка 6 абзаци 1 – 6 **Рішення від 03.11.2015 р.**).

Проте, правовідносини і обставини справи, які розглядались Верховним Судом України у справі № 6 – 1206цс15 відрізняються від даних спірних правовідносин і обставин.

Зокрема, у вказаному вище спорі відповідним кредитним договором не було визначено, що у випадку дострокового стягнення заборгованості за кредитним договором, - припиняється «кредитування», як це зазначено у положеннях пункту 5.2. **Кредитного договору**.

Як вже зазначалось раніше, зазначена умова **Кредитного договору** є унікальною для кредитних договорів і ніколи не досліджувалася в судовій практиці України.

При цьому, зверніть увагу на те, що Верховний Суду України у справі №6-1206цс15 також враховував зміст відповідного кредитного договору, що свідчить про те, що і в цих спірних правовідносинах повинні бути враховані умови **Кредитного договору**, зокрема положення пункту 5.2 **Кредитного договору**.

VII. Також, варто зазначити, що в **Суді першої інстанції** заявлялось, із посиланням на постанову Верховного Суду України від 19.03.2014 р. у справі № 6-20цс14 (висновки якої, згідно положень статті 360 – 7 **ЦПК України** повинні враховуватись судами при розгляді справ), що для кожного із платежів за кредитним договором встановлено певні строки позовної давності.

Зокрема, для стягнення основного боргу застосовується позовна давність в три роки, а для стягнення штрафних санкцій - в 1 (один) рік, а позовна давність по процентам повинна розраховуватись за кожен відповідний помісячний платіж окремо.

При цьому, згідно роз'яснень, наданих в пункті 31 **Постанови Пленуму ВССУ за № 5**, зі спливом строків позовної давності до основної вимоги вважається, що позовна давність сплила і до додаткової вимоги (стягнення неустойки, накладення стягнення на заставлене майно тощо), тобто, після ухвалення **Рішення від 26.03.2010 р.** про стягнення основної суми боргу, строк позовної давності на заяву додаткових вимог сплив 26.03.2013 року.

В зв'язку із зазначеним, а також враховуючи те, що ні в 2010 році, ні в 2013 році, ні в подальшому і станом на день звернення **Позивача** до **Суду першої інстанції**, **Відповідачем** не було пред'явлено **Позивачу** жодних інших вимог щодо можливої заборгованості, відсутні правові підстави для визначення такої заборгованості для **Позивача**, оскільки, у будь-якому випадку, - закінчився строк позовної давності для пред'явлення відповідних вимог.

Вказане свідчить про те, що **Суд першої інстанції**, в порушення вимог статей 1, 11, частини 4 статті 10, статей 58, 61, частини 2 статті 160 та статей 212 – 215 **ЦПК України**, не дослідив повно, об'єктивно та всебічно усі обставини справи, надані сторонами докази, що зумовило зазначення в рішенні висновків, які не відповідають дійсним обставинам справи та неправильне вирішення позовних вимог, а також незастосування та неправильне застосування вимог матеріального права.

В зв'язку із зазначеним та враховуючи положення статей 307 та 309 **ЦПК України**, вважаємо, що наявні підстави для скасування **Рішення від 03.11.2015р.** та задоволення позовних вимог в повному обсязі.

На підставі вищевикладеного та на підставі положень статей 8, 55, 124 і 129 **Конституції України**, вимог статей 15 і 16 **ЦК України**, вимог статей 1, 3, 13, 291, 292, 294, 295 та 296 **ЦПК України**, та

з урахуванням положень статей 1, 11, частини 4 статті 10, статей 57 - 60, 61, 82, 88, частини 2статті 160, 196, статей 212 – 215, 307, 309 та 360 - 7 **ЦПК України,** статей 192, 533, 638, 1048 та 1049 **ЦК України**, положень Постанови Пленуму Верховного Суду України «Про судове рішення у цивільній справі» від 18.12.2009 р. за № 14,

ПРОШУ:

1. Скасувати рішення Шевченківського районного суду м. Києва від 03 листопада 2015 року у справі № 761/22801/15-ц (провадження № 2/761/8181/2015).
2. Прийняти нове рішення про визнання припиненими правовідносини за кредитним договором за № 32/21, укладеним 12 червня 2007 року між О (ідентифікаційний номер: 3052516817) та Відкритим акціонерним товариством «Всеукраїнський Акціонерний Банк» (код ЄДРПОУ: 19017842), в особі начальника відділення № 21 Першої Київської філії Відкритого Акціонерного товариства «Всеукраїнський Акціонерний Банк» (код ЄДРПОУ: 24075497) Шатіло І. С.
3. Вирішити питання розподілу судових витрат.

Додатки:

1. Оригінал квитанції про сплату судового збору.
2. Клопотання про поновлення строку на апеляційне оскарження.
3. Копія апеляційної скарги та додатків до неї для осіб, які беруть участь у розгляді справи.

Представник Позивача
(*діє на підставі договору про надання правової допомоги; копія в матеріалах справи на а.с. 8*)

АДВОКАТСЬКЕ БЮРО "ФОКС" МАРИНИ МИКЛУШ ідентифікаційний код 39907282 УКРАЇНА м.КИЇВ

Керуючий Адвокатського бюро «ФОКС» Марини Миклуш»
Адвокат М. І. Миклуш

23 листопада 2015 року